

подземно бучение, усъщамъ земята да трепери и виждамъ сѣнкитѣ на маршируващи скелети, които се кискатъ и съскатъ, при всѣко помръдване на своитѣ сухи кости и душата ми се вледенява. Около менъ зимна лапавица фучи и всичко задига, превръща го на ледени парцали, разпилява го.

Сълзи като градушка падатъ върху съдцето ми, то тръпне, свива се и се готви да се прѣсне и да разруши цѣлото ми сжщество.

Страдамъ сега не отъ страданията на болнитѣ и раненитѣ, а отъ подлостъта на ония, чийто себелюбие имъ прѣчи достойно да изпълнятъ дългътъ си и тѣ ще станатъ причина за ново народно нещастие. И въ душата ми се нѣщо прѣчупи. Отвратихъ се отъ тѣхната пошлость и погнусата се настани въ менъ.

Не вечеряхъ, всичко до което се допра мирише на гангрена и на разлагащи се трупове. Повръща ми се. Отвращението ме завладява напълно и съ последни усилия се изправямъ предъ иконата на Майката Божия въ стаята си и почвамъ съ викътъ на удавница да се моля:

— Богородице дѣво, чуй какъ зловещо вие и стене живота въ душитѣ на тия агънца пратени на заколение! Чуй и смили се поне Ти! Смили се, Майко на майкитѣ и върни избѣгалия въ пустинята умъ на ржководителитѣ на европейскитѣ народи! Отвори, Майко, очитѣ имъ, пробуди съвѣститѣ имъ, и ако те не чуятъ, както не чуватъ твоя синъ Христа Спасителя нашъ, прати имъ моръ и злжчъ, дай имъ страдания, които да обхванатъ тѣхнитѣ души, сжществата имъ да се превърнатъ на адъ. Дай имъ пустошъ и смъртъ по-ужасна отъ тази на изпратенитѣ отъ тѣхъ невинни жертви предъ дулата на таранитѣ, та да потреперятъ отъ ужаситѣ на своето дѣло!

5 Юний.

Не е ми добре. Хирургътъ дойде да ме види. Гледа ме и се смѣе.

— Ти се отвращавашъ, а азъ какво да направя? Наистина, непоправимъ ужасъ е всичко това, но трѣбва да се работи. Тѣ сж тамъ предъ жестокитѣ сѣчива на враговетѣ, а ние тукъ ще трѣбва да имъ помогнемъ,